

La foscor eterna

Tot va començar a un lloc situat a la vora del mar Mediterrani, concretament a la ciutat de València. Una ciutat que, com descrivien els vells savis d'aquelles terres, es trobava immersa en una enorme massa d'aigua cristal·lina plagada de diversitat d'éssers marins. Front la mar s'alçaven les vessants d'unes muntanyes gegants arrebossades de majestuosos pins i multitud d'espècies de menor tamany, i amb tot, feien que aquell ambient tinguera una lleugera fragància a pebrella i romer barrejat amb l'oloreta a tarongina que desprenien els milers de tarongers per allí conreats.

La vida quotidiana a aquell territori era d'allò més tranquil·la. Tot habitant vivia envoltat de la família i amics complint amb els seus deures laborals i gaudint de les festes, que no eren poques; a la ciutat se n'organitzaven des de tots els col·lectius tant religiosos com profans amb l'excusa del mínim acte a celebrar.

A aquesta ciutat els seus pobladors es dedicaven a feines molt diverses que tenien a veure principalment amb l'entorn de la mar, que els subministrava quasi tot tipus de matèria prima per a l'alimentació de la població. També altres oficis tenien a veure amb l'entorn dels camps de cultiu més propers a la mar o amb la festa i el gaudir, que eren algunes de les coses que més els agradava als pobladors d'aquestes terres.

Un dels treballs més comuns era el de llaurador recollint el seu apreciat cereal anomenat arròs a les immenses aigües dolces d'un lloc, o com ells deien un paradís: l'Albufera. Tot bon llaurador conreava a les seues fanecades de terres les millors de les seves llavors per produir-ne el fruit de més qualitat i així que la seva família poguera gaudir d'aquest el proper diumenge baix el sol de migdia. Tot allò que recollien era cuinat amb la recepta ancestral que mesclava els productes més exquisits per crear l'apreciada paella.

A més existien altres oficis com el de pirotècnic construint estranys artefactes explosius per fer gaudir amb el seu esclat, a les persones allí presents. Aquest ofici des de sempre havia tingut molt de reconeixement a aquella terra perquè aquestes persones eren les que creaven la banda sonora de les seues vides, creant la música que tot esdeveniment important havia de tindre. A més, els

pirotècnics tenien fama de ser molt valents i entregats pel fet de posar-se a manipular objectes tant perillosos i tindre la valentia d'endinsar-se enmig de l'ambient ensordidor que creaven aquells coets. Atrevir-se era de ser una persona molt valenta.

També amb la finalitat de fer gaudir a les persones existia l'ofici de seders i velluters, creant amb les seues delicades mans i els antics telers els més exquisits teixits elaborats amb les apreciades sedes importades de terres molt llunyanes. Aquestes meravelloses confeccions les lluïren les dones en els seus espectaculars vestits de gala a les festes en honor al patró. Aquests teixits eren adquirits tan sols per les famílies més adinerades perquè comprar una d'aquelles sedes sols s'ho podien permetre els més privilegiats.

Molts ciutadans, en acabar la seua corresponent jornada laboral, l'últim dia de la setmana acudien als seus llars comuns, llocs on es reunien amb amics i familiars per sopar de baix mà i compartir rialles i experiències que els havien ocorregut durant eixa setmana i així, deixar de pensar en els assumptes que tant molestaven estar pendents tota la setmana. Davant les olives aixafades, els cacaus i els tramussos i una bona companyia tots els mals eren pocs.

Tot transcorria amb normalitat a la ciutat de València. La tardor d'aquell any havia sigut molt lleugera i de temperatures molt més altes del que la societat estava acostumada a viure els anys anteriors. Semblava que a 10 de novembre encara ens trobàvem a 10 de juny baix el para-sol tombats a la fina arena de la platja de la Patacona amb el got de llimonada fresca de la iaia Vicenta que espremia de les llimes de l'arbre del bancal proper a l'Albufera. Els vents fins aquell moment el més fort que havien anat eren per tombar les tovalloles que algun despistat penjaria al balcó d'alguna casa sense pinces. El sol brillava al damunt del cel en el seu màxim esplendor durant la major part del dia. Però, va ser un 21 de desembre que, per un moment pareixia que el món s'acabara. L'ambient ja no tenia res a vore amb el que havia transcorregut fins al moment. La fullaraca que s'amuntonava als costats de les voreres dels carrers va començar a volar com si d'un gran tifó d'aquests americans es tractara arribant fins a més amunt encara del terrat de les cases pels carrers construïdes. També el cel amb un obrir i tancar d'ulls es va tenyir de negre com si de la tinta

d'un calamar d'aquells que es pesquen tots els dies a la costa es tractara. Totes les persones que es trobaven al carrer a aquell moment l'únic que feien era intentar trobar un lloc on refugiar-se d'aquella inesperada situació però res d'això podria evitar el destí que els esperava.

Al cap d'una estona, en veure que el vent havia amainat una mica, la gent va tornar a eixir als carrers però el cel continuava negre, negre com el carbó, sent així la llum del poc enllumenat públic que es repartia per ambdues voreres l'única que il·luminava el carrer.

Unes de les persones que eixiren quan el vent va calmar van ser la juganera i dolça Maragda i sa mare Eulàlia que s'havien refugiat dins el portal d'una gran finca aprofitant que un veí obria la porta. En eixir al carrer, Maragda es va agafar amb molta força a la blanca i fina mà de sa mare sentint-se així un poc més protegida. Tot seguit, en girar el cantó del carrer de les barques, ambdues van alçar la mirada cap al cel i van vore una cosa extraordinària que els va passar per damunt del cap, un ser molt estrany amb l'aparença d'un drac d'aquells que es descrivien als poemes dels joglars que cantaven a les places del pobles de l'edat mitjana. La primera vegada que els va passar entre la sorpresa i la por que els envaïa no van poder apreciar de què es tractava, però al cap d'uns segons aquell ésser misteriós va sobrevolar per segona vegada aquell ample carrer deixant veure així que una persona hi era asseguda al seu llom agafant dues grosses cadenes de ferro que travessaven la mandíbula del bestial monstre. La persona que dirigia la bèstia era ni més ni menys que la bruixa Úrsula, vestida amb un llarguíssim abric blanc amb unes flors de vellut negre dibuixades per tota l'esquena i al cap una gran pamela negra amb una flocada blanca. Se la va llevar i va estirar de les cadenes dirigint el monstre al terrat de l'edifici de la part contrària de la calçada. En aquell moment, de la foscor de l'ambient van aparéixer centenars de llamps que al compàs de la risa maligna d'aquest personatge misteriós es va fer una llum que va il·luminar la ciutat sencera. Úrsula en aquell moment va començar a dirigir unes paraules a tota la gent allí present que pel gran guirigall que havia muntat s'havien acostat per assabentar-se del que estava passant. Tots vosaltres viureu per sempre baix el càstig etern de conviure amb el fred i trist hivern que mai més podreu desfer-vos d'ell. Llançarà a perdre les vostres collites, no gaudireu de les

vostres apreciades platges i no voreu mai més el radiant sol. Sols teniu una opció per evitar el més prompte possible aquest càstig, coronar-me com a reina major de la ciutat per uns dies i fer-me sentir com la reina que mai he pogut ser. Si és així , el vostre càstig serà desfet i podreu gaudir un altra vegada de l'estimada primavera i el relaxant estiu .

Després d'aquest parlament Úrsula va agafar el seu estrany drac i es va enfonsar en la foscor dels núvols fins desaparèixer deixant així desconcertats a tots els habitants de la ciutat sense saber ven bé que fer. En aquell instant, Maragda va decidir acudir correns fins al llar on es reunien els seus amics i les famílies d'aquests tots els caps de setmana. Volia plantejar-los la idea de fer reina major de la ciutat abans de la propera primavera a la malvada bruixa Úrsula i així desfer la maledicció que no els deixava viure com ho feien abans de la seua aparició. Amb rotunda unanimitat totes les persones allí presents van decidir i cridar amb força que de cap manera aquella bruixa manaria d'ells encara que tan sols fóra per uns dies de no res.

Van passar anys i molts intents més per part de Maragda per desfer el conjur d'Úrsula però Maragda no aconseguia convéncer al conjunt de la població de què deixaren regnar a la bruixa tan sols quatre dies i així gaudirien de nou de la resta de plaers de l'any. Tot esforç per part de la jove no n'era prou.

Un dia de finals de febrer, després de 6 anys d'antàrtic hivern a aquelles terres, Maragda, una jove ja ben desenvolupada, continuava intentant fer entrar en raó a totes les persones fins que se li va ocórrer a la seua privilegiada ment, una forma diferent de plantejar la situació per convéncer els seus veïns i eixir d'aquell embolic. El nou plantejament no era res més que dir-li a la tenebrosa bruixa Úrsula que la deixarien regnar per quatre dies cap allà mitjans o finals de març, quan està a punt de nàixer la primavera i així després dels quatre dies aquells entrar de ple en la millor estació de l'any que des de feia molt de temps no gaudien. Però tot no acabà ací perquè a Maragda se li va ocórrer que per estalviar-se almenys dos dies dels pactats amb la bruixa podrien donar-li a tastar una paella un tant especial, li podrien donar una paella com a obsequi i elogi pel seu regnat però, aquesta estaria enverinada amb una mescla dels

més mortífers tòxics que hi existien a aquestes terres i així, aconseguirien per sempre desfer-se d'aquella maledicció que no els deixava viure.

Amb aquesta idea va anar Maragda a comunicar-li-ho a tots els seus cohabitants de la ciutat. Per a sorpresa d'ella, a tots els va paréixer una idea brillant i acceptaren completament totes i cadascuna de les idees de Maragda; fixaren en conjunt la data del 16 i 17 del mes de març com als dos dies que deixarien que la bruixa gaudira del seu regne de gel en aquell moment, i al dia següent 18 de març la farien tastar la maleïda paella i cauria cul per amunt desfent així el gran malefici i portant de nou la llum i el color a aquelles terres que ja feia temps ho necessitaven.

I així va ser com ho van fer, tot va eixir perfecte i la bruixa Úrsula va caure redona a terra. Aleshores, començaren a obrir-se de nou tots els capolls de les flors i a il·luminar-se tots els carrers i places. Brillaven de nou els rajos del potent sol que, ara més que mai, lluïa al cel.

Per celebrar aquell esdeveniment tota la població va eixir als carrers de la ciutat traient de les seues cases el mobiliari i d'altres dallonses que no desitjaven perquè s'havien fet malbé a causa de la humitat que visqueren durant anys. Van apilar-los als encreuaments dels carrers creant així grans torres sense sentit a les que els pirotècnics van prendre foc per oblidar aquell temps de càstig i tornar a veure la llum que il·luminava aquelles precioses terres. Les dones es van posar les seues millors gales i ho van celebrar anant a l'Albufera a tastar una bona paella, no una d'aquelles enverinades, no, sinó l'autèntica PAELLA VALENCIANA.